

Chr. Nimestad: Jeg vil blot tillade mig ligeoverfor nogle Ytringer af den ærede Krigsminister med nogle gauffe faa Ord at pointere, hvorfor jeg har ment at kunne følge Udvalget i den Betragtning, hvorpaa det har støttet sig. Den ærede Krigsminister bemærkede nylig, at man maatte gaa ud fra, at Hærloven er det Bestaaende, og tage sine Dispositioner derefter uden Hensyn til den Mulighed, der kunde være for, at den kunde undergaa Forandringer ved Revisionen; for Diebliffet var den, som den forelaa, det for os Gjældende. Jeg skal hertil bemærke, at saa entig jeg i det Hele kan være i denne Betragtning, og saa vist som jeg gaar ud fra, at der ved den forestaaende Revision ikke bør være Tale om i noget Bæsentligt at røkke ved den Ordning, som vi have givet Hæren, saa vist som jeg vilde betragte det som et høist betænkeligt Bidnessbyrd om Mangel paa Fasthed i vore Samsundsforhold, om vi i nogen væsentlig Grad gif bort fra det Grundlag, der er lagt, saa vist maa jeg paa den anden Side finde, at hvis Bestemmelsen om Hærlovens Revision overhovedet skal have nogen Mening og Betydning, maa det være den, at man med Hensyn til saadanne Punkter som det, hvorom her er Tale, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den videre Uddannelse af Mandffabet skal ske i Leir eller paa anden Maade, vil lade sig belære af den Erfaring, som man i den Række af Aar, i hvilken Hærloven virker inden Revisionen, har indhøstet. Jeg maa ogsaa tillade mig overfor den ærede Krigsministers Bemærkning om, at der Sinet vilde være foregrebet ved at bevilge Udgiften til Leirafholdelse for 2 Aar, idet jo, hvis man ved Revisionen kom til det Resultat, at Leirvælfeserne skulde falde bort, vilde der eo ipso derved bevirkes, at Leiren for den anden Del af Toaaret faldt bort, stille den, at der Sinet vil være foregrebet ved at udelade Bevillingen af Udgifterne til Leirafholdelse for det andet Aar af Bienniet. Naar vi nemlig ved Hærlovens Revision — som

jeg antager — komme til det Resultat at ville fastholde Hærens Uddannelse gennem Leirvælfeser, vil der ikke være det Mindste til Ginder for, at man kan faae vedtaget en Lov i rette Tid, hvorved denne Udgift hjemles og, hvad der fremdeles er Tale om, meddeler Krigsministeren Bemyndigelse til at indtage de fornødne Arealer til Leiren. Det er Noget, man allerbedst kan overbevise sig om, naar man drager i Minde, at i 1868, da den første Lov om Leirsamlingen blev given, fremkom Forslaget til den, saavidt jeg erindrer, først den 24de April 1868, og man var dog fuldkommen istand til allerede samme Sommer at afholde Leiren. Jeg har ikke kunnet overbevise mig om, at der i noget som helst Punkt vil være Noget foregrebet ved at udlade Bevillingen for mere end det Aar, der er tilbage til Hærlovens Revision, navnlig vil der jo heller ikke være Noget tabt med Hensyn til den Sum af Erfaring, som man bør have for sig i den Henseende.

Krigsministeren: Jeg maa give den ærede sidste Taler Ret i, at strengt taget er der vistnok Sinet foregrebet ved at votere Loven, som den er foreslaaet af det ærede Udvalg, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at jo senere Bestemmelsen om Leirterrainets Erhvervelse bliver truffen, desto vanskeligere bliver det at skaffe det tilveie, navnlig naar man tænker paa en Flytning. Det er utvivlsomt, at havde Krigsministeren havt mere Tid til Raadighed i 1868, end der var som en Følge af Lovens sene Vedtagelse, vilde han ogsaa have været istand til bedre og paa en mindre bekostelig Maade at forberede Anlægget af Leiren ved Hals. Det ærede Medlem synes heller ikke at have Die for en anden Virkning af Lovforslagets Affattelse, saaledes som denne er foreslaaet, nemlig den, at det i Hæren let kan vække en Tanke om, at man har en Bestræbelse efter at komme bort fra Leiren, en Bestræbelse efter muligvis at indstrænke den Uddannelse af Mandffabet, som det er en al-